

Eddy Veerman, Rimke de Groot (red) : Moedige Moeders: 'Dagboek van een drugsdode' Uitgever Michel van Troost, Nieuwegein 2014 ISBN 9789491625022 (verslaving/ Drugsverslaving/ Aftakeling/ Dood/ Veerkracht/ vernieuwende patiëntvriendelijke ideeën PO).

Korte beschrijving: Op het omslag staat ook geschreven: 'Verslaafd? Ik? Echt niet' en 'En aangrijpende verhalen van Moedige Moeders: 'Drugs? Mijn kind? Nee! Of toch ... ?' Boek van 264 pagina's waarin fragmenten uit het dagboek van Berry Molenaar (1989-2011) is opgenomen. Hij was drugs-alcohol en gokverslaafd en schreef het boek toen hij opgenomen was in een afkickkliniek. Hij pleegde zelfmoord op 22-jarige leeftijd. Hij maar wilde zijn verhaal vertellen, ook voor lotgenoten die verslaafd zouden raken. Daarnaast komen andere Moedige Moeders aan bod, waaronder Jacqueline, de moeder van Barry met een uitgebreid verhaal. Het zijn levensverhalen van Moedige Moeders uit zeven andere gemeenten, vrouwen wier zoon of dochter drugsverslaafd werden die 'tegen wil en dank ervaringsdeskundigen, maar ook pioniers die aan den lijve hebben ondervonden hoe het voelt als je kind kopje onder gaat in de drugsgolf die ons land op het moment overspoelt.' Ook delen van het dagboek van zijn zus Diane zijn in het boek opgenomen. Het boek is geïllustreerd met zwart-wit foto's en bevat gegevens van hulplijnen/hulpmail van Moedige Moeders-gemeenten.

Aan de wieg van Moedige Moeders stond Gary Kok, moeder van een drugsverslaafde zoon die in 2004 besloot samenwerking te zoeken met andere moeders met kinderen met drugsproblemen. Het werd een initiatief dat moeders uit andere gemeenten die volgden. Zij traden uit de ontkenning, zochten niet alleen kennis, maar ook steun om te weten wat te doen en waar naartoe te gaan. Ze waren daarnaast machteloos, radeloos, moegestreden, zagen hulp falen. Een aantal van hun ideeën reacties en initiatieven staan in dit boek beschreven.

Cover: 'Hoe lang blijf je je kind helpen wanneer het zichzelf niet wil helpen? Wanneer breng je de moed op je kind, ook in zijn of haar eigen belang, liefdevol los te laten? Als vertrouwen en geloven verbleken tot hopen tegen beter weten in en als zelfs dat wegvault? Als blijkt dat helpen op een bepaald moment juist niet helpt en zelfs averechts werkt? De verslaafden van deze eeuw zijn minder goed waarneembaar. Maar onder de oppervlakte schuilt een nationaal probleem van gigantische omvang. De oorzaken die eraan ten grondslag liggen, zijn schier eindeloos.

"Verslaafd? Ik? Echt niet!" Die woorden bezigde ook Berry Molenaar in zijn huiveringwekkende dagboek, opgetekend tijdens zijn opname in de afkickkliniek. Op 22-jarige leeftijd beroofde hij zichzelf van het leven. Hij staat symbool voor de verslaafde van de nieuwe eeuw. Ondanks de strijd die hij helaas zou verliezen, maakte hij zich zorgen over toekomstige lotgenoten. Hij gunt ze een inkijkje in zijn strijd en geeft ze indringende 'tips' hoe ze zijn lot kunnen ontlopen. Dit document is dan ook in alle opzichten een eyeopener, het laat ook zien dat wat Berry is overkomen elk gezin kan treffen. De ouders die aan het woord komen, een jongeman die aan de drugsdood is ontsnapt, een psychologe en een burgemeester, ze belichamen de problematiek rond de steeds groeiende drugsplek in Nederland. Het boek leest als een handleiding, die niet

vertelt hoe het moet, maar die wel de voetangels en klemmen laat zien waar je als ouder van een drugsverslaafd kind mee te maken krijgt. Zo veel meer ouders van ontwrichte gezinnen strijden en lijden in stilte en zouden graag begrepen worden en steun ontvangen van lotgenoten. Maar het delen van privéproblemen maakt kwetsbaar, vraagt moed. Net zoals er moed voor nodig is je kind aan te spreken en desnoods een drugstest af te nemen als je signalen krijgt dat er misschien drugs in het spel zijn. Maar die moed kan wel levens redden. Moge dit boek drempels wegnemen en bijdragen aan maatschappelijke bewustwording.'

Over de schrijvers:

Eddy Veerman is een journalist voor weekblad Nivo (Nieuw -Volendam), en freelancer voor De Telegraaf. Bij Telesport doet hij voornamelijk voetbal, handbal, tennis en gehandicapten sport. Eddy Veerman heeft meer boeken op zijn naam staan, onder andere: een biografie over Jan Smit, 'Was getekend', een boek met portretten van 12 gehandicapten sporters en boeken over de brand in 'het verdriet van Volendam', '10 jaar later' en ALS u dit leest...' Een ziekte, een doodvonnis, een traan...en een lach.

Rimke de Groot is freelance journaliste bij Topsportvrouwen en Emigratietaal. Zij houdt ook als social media redacteur de sociale medianetwerken Twitter, Facebook en LinkedIn actueel voor verschillende opdrachtgevers. Zie ook: <https://www.linkedin.com/in/rimkedegroot>

Citaten:

Pag.17: 'Ik leefde alleen maar voor de drugs. Alles heeft te maken met drugs. (...) Ik zou heel graag een ander ritme in mijn leven brengen, dat niet meer om drugs draait.'

Pag.44: 02-01-2008:

Ben thuis. Geweldige sfeer...

Wil dood Word gek...

Alles is mijn schuld

Heb ik hier zes maanden voor geknukt?

Heb ik dit verdiend?

Ik voel me zwaar gekwetst

(...)

Pag.49: (Moeder Barry 2011) ' Maar als ik verder de overloop op kom, zie ik hem, helemaal... Vind ik mijn kind...Stijf en ijskoud... Dood...

Pag.104: 'Wij, Barry, we hebben vele malen hulp gezocht.'

Recensies/ Extra:

<http://www.groot-waterland.nl/2014/09/04/dagboek-van-een-drugsdode/>
04 september 2014 bron: NIVO

'De tijd die je er aan besteed hebt om het te verneuken, is niets vergeleken bij de tijd die je nodig hebt om het op te knappen...' (...) Volgende maand komt een boek uit met

levensverhalen van Moedige Moeders, naar aanleiding van het tienjarig bestaan. (...) Ik wil met mijn ouders tv kunnen kijken. Zonder ruzie om geld en/of drugs. (...) Ik wil dat ze mij weer vertrouwen. Dat ik problemen met ze kan bespreken en ze weer recht in de ogen kan kijken. (...) Mijn schulden aan hen afbetalen met geld wat ik eerlijk heb verdiend. Hun het gevoel geven dat ze mij geld mee kunnen geven voor schoenen, of een boodschap, zonder dat het in de gokkast of in mijn neus beland. Ze niet meer voorliegen. Dingen echt menen. (...) Alle ruzies uitpraten. Gewoon weer 'hallo' zeggen zonder achterliggende gedachten en haar het geld weer teruggeven. (...) 'Iedereen doet het, dus waarom niet? Mijn hele leven loopt toch al niet lekker, dus waarom zou ik het niet proberen? Ik, verslaafd? Dat gaat echt niet gebeuren. Mijn ouders, die mij de deur uit gooien! Dat doen ze nooit. (...) Het is de eerste trip en als je er op uitgekeken bent, ga je maar eens een pilletje proberen. (...) Elk dingetje dat gebeurt, is een reden om te gaan gebruiken. Je voelt je niet meer lekker zonder. Je gebruikersmaatjes vinden je niet meer interessant. Je ouders zijn de zoveelste grote bek van jou spuugzat, dus je kunt of stoppen, of eruit, maar mijn ouders zouden dat nooit doen. En ja, dat is klote, op straat, wat nu? Al je geld op(...) Al die mensen, ze zagen me naar de klote gaan. Die hielden van me, wat heb ik gedaan? (...) Ik win deze strijd en ga dit afmaken. Ik laat jou in de steek, zoals ik door jou en iedereen in de steek ben gelaten. Ik maak dit project af (kut hè). Ja, zo voel ik me ook al heel lang door jou. Ik ben nu lang genoeg gekweld. Groetjes, van die onzekere jongen, die zoveel van je gehouden heeft, maar er nu achter is dat jij niet van mij hield,
Stik BITCH!" (...)'

http://www.moedigemoeders.nl/index.php?module=news&cat_id=21&item_id=12989